TEISINGUMO TEISMO (šeštoji kolegija) SPRENDIMAS

2017 m. spalio 26 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Muitų sąjunga – Bendrijos Muitinės kodeksas – 220 straipsnio 1 dalis ir 2 dalies b punktas – Importo ir eksporto muitų išieškojimas išleidus prekes – Sąvoka „importo muitų įtraukimas į apskaitą“ – Kompetentingos muitinės sprendimas – Terminas pateikti prašymą grąžinti arba atsisakyti išieškoti importo muitus – Pareiga perduoti bylą Europos Komisijai – Įrodymai, kurie pateikiami pareiškus ieškinį dėl importuojančios valstybės narės kompetentingos institucijos sprendimo“

Byloje C-407/16

dėl *Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments* (Aukščiausiojo Teismo Administracinių bylų skyrius, Latvija) 2016 m. liepos 15 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2016 m. liepos 20 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

„Aqua Pro“ SIA

prieš

Valsts ieņēmumu dienests

TEISINGUMO TEISMAS (šeštoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininko pareigas einantis J.-C. Bonichot, teisėjai S. Rodin ir E. Regan (pranešėjas),

generalinis advokatas P. Mengozzi,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– Latvijos vyriausybės, atstovaujamos I. Kucina, D. Pelše ir G. Bambāne ir I. Kalniņš,

– Europos Komisijos, atstovaujamos A. Caeiros ir E. Kalniņš,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

* Proceso kalba: latvių.

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 1992 m. spalio 12 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą (OL L 302, 1992, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 2 sk., 4 t., p. 307), iš dalies pakeisto 2000 m. lapkričio 16 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 2700/2000 (OL L 311, 2000, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 2 sk., 10 t., p. 239, toliau - Muitinės kodeksas), 220 straipsnio 1 dalies ir 2 dalies b punkto, 236 bei 239 straipsnių ir 1993 m. liepos 2 d. Komisijos reglamento (EEB) Nr. 2454/93, išdėstančio Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92 įgyvendinimo nuostatas (OL L 253, 1993, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 2 sk., 6 t., p. 3), iš dalies pakeisto 2003 m. liepos 25 d. Komisijos reglamentu (EB) Nr. 1335/2000 (OL L 187, 2003, p. 16; toliau – Įgyvendinimo reglamentas), 869 straipsnio b punkto ir 875 straipsnio išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant „Aqua Pro“ SIA ir *Valsts ieņēmumu dienests* (Latvijos mokesčių administratorius, toliau – mokesčių administratorius) ginčą dėl apmokestinimo importo muitu ir pridėtinės vertės mokesčiu (toliau – PVM) su delspinigiais, vykdant muitinės deklaracijos tikrinimą išleidus prekes.

Teisinis pagrindas

3 Muitinės kodekso 217 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Kiekvieną importo muito arba eksporto muito sumą, sudarančią skolą muitinei (toliau – muito suma), muitinė apskaičiuoja tuojau pat, kai gauna reikiamus duomenis, ir įregistruoja ją apskaitos registruose arba bet kuriose kitose jiems lygiavertėse duomenų laikmenose (įtraukimas į apskaitą).

<…>“

4 Muitinės kodekso 220 straipsnyje nustatyta:

„1. Jeigu skolą muitinei sudaranti muito suma nebuvo įtraukta į apskaitą vadovaujantis 218 ir 219 straipsniais arba jeigu ji buvo įtraukta į apskaitą nurodžius mažesnę už teisiškai privalomą sumokėti pinigų sumą, išieškotina muito suma arba papildomai išieškotina muito suma turi būti įtraukta į apskaitą per dvi dienas nuo tos dienos, kai muitinė sužinojo apie susidariusią padėtį ir galėjo apskaičiuoti teisiškai privalomą sumokėti pinigų sumą bei nustatyti skolininką (įtraukimas į apskaitą [išleidus prekes]). Šis terminas gali būti pratęstas vadovaujantis 219 straipsniu.

2. „Išskyrus 217 straipsnio 1 dalies antrojoje ir trečiojoje pastraipose nurodytus atvejus, įtraukimas į apskaitą [išleidus prekes] neatliekamas, jeigu:

<…>

b) teisiškai privaloma sumokėti muito suma nebuvo įtraukta į apskaitą dėl muitinės padarytos klaidos, kurios, yra pagrindo manyti, asmuo, privalėjęs sumokėti tokią pinigų sumą, negalėjo nustatyti, veikdamas sąžiningai ir laikydamasis visų galiojančių teisės aktų nuostatų, susijusių su muitinės deklaracijos pateikimu.

Jeigu prekių lengvatinis statusas nustatomas pagal administracinio bendradarbiavimo sistemą dalyvaujant trečiosios šalies institucijoms, kurios išduoda netinkamą sertifikatą, toks išdavimas yra klaida, kurios nebuvo galima nustatyti pagal 1 dalį.

Vis dėlto netinkamo sertifikato išdavimas nėra klaida, jeigu sertifikatas buvo išduotas pagal neteisingai eksportuotojo pateiktus faktus, išskyrus tuos atvejus, kai visų pirma yra aišku, kad sertifikatą išdavusios institucijos žinojo arba turėjo žinoti, kad prekės neatitiko reikalavimų, pagal kuriuos taikomas preferencinis režimas.

Apmokestinamas asmuo gali įrodyti, jog buvo sąžiningas, jeigu yra akivaizdu, jog vykdydamas atitinkamas operacijas jis dėjo visas pastangas, kad įvykdytų visas preferencinio režimo taikymo sąlygas.

Vis dėlto apmokestinamas asmuo negali įrodyti, jog buvo sąžiningas, tuo atveju, kai Komisija [*Europos Sąjungos*] *oficialiajame leidinyje* paskelbia pranešimą, kuriame teigiama, kad yra abejonių dėl tinkamo preferencinių susitarimų taikymo jas gaunančioje šalyje.

<…>“

5 Šio kodekso 236 straipsnyje nustatyta:

„1. Importo arba eksporto muitai grąžinami nustačius, kad tada, kai jie buvo sumokėti, tokių muitų suma nebuvo teisiškai privaloma sumokėti arba kad ši suma buvo įtraukta į apskaitą nesivadovaujant 220 straipsnio 2 dalimi.

Importo arba eksporto muitus atsisakoma išieškoti nustačius, kad jų sumokėjimas įtraukimo į apskaitą momentu nebuvo teisiškai privalomas arba kad jų suma buvo įtraukta į apskaitą pažeidžiant 220 straipsnio 2 dalį.

Muitai negrąžinami ir neatsisakoma jų išieškoti, jeigu įvykių, dėl kurių buvo sumokėta arba įtraukta į apskaitą teisiškai neprivaloma sumokėti pinigų suma, priežastis buvo tyčiniai suinteresuoto asmens veiksmai.

2. Importo arba eksporto muitai grąžinami arba atsisakoma juos išieškoti, jeigu per trejus metus nuo skolininko informavimo apie tokių muitų sumą dienos atitinkamai muitinės įstaigai pateikiamas prašymas.

Šis laikotarpis pratęsiamas, jeigu suinteresuotas asmuo pateikia įrodymus, kad pateikti tokį prašymą per nustatytą laikotarpį jam sukliudė ypatingos aplinkybės arba *force majeure*.

Jeigu muitinė per šį laikotarpį pati nustato, kad susidarė kuri nors iš 1 dalies pirmojoje ar antrojoje pastraipose aprašytų padėčių, ji grąžina arba atsisako išieškoti muitą savo iniciatyva.“

6 Muitinės kodekso 239 straipsnyje nustatyta:

„1. Importo arba eksporto muitai gali būti grąžinami arba atsisakoma juos išieškoti susidarius 236, 237 ir 238 straipsniuose nenurodytoms padėtims:

– nustatytinoms taikant Komiteto procedūrą,

– sąlygotoms aplinkybių, kuriomis suinteresuoto asmens veiksmuose nematyti apgaulės arba akivaizdaus aplaidumo požymių. Padėtys, kurioms susidarius gali būti taikoma ši nuostata, ir procedūros, kurios turi būti taikomos tokiais atvejais, nustatomos taikant Komiteto procedūrą. Muito grąžinimui arba atsisakymui jį išieškoti gali būti nustatomos ir specialios sąlygos.

2. Dėl 1 dalyje nurodytų priežasčių muitai grąžinami arba atsisakoma juos išieškoti, jeigu 12 mėnesių nuo skolininko informavimo apie muitų sumą dienos atitinkamai muitinės įstaigai pateikiamas prašymas.

Tačiau išimtiniais atvejais, kai tai deramai pagrįsta, muitinė turi teisę leisti, kad šio laikotarpio trukmė būtų viršyta.“

7 Įgyvendinimo reglamento 869 straipsnyje nustatyta:

„Muitinė priima sprendimą neįtraukti nesumokėtų muitų į apskaitą:

a) tais atvejais, kai taikomas lengvatinis muitų režimas, atsižvelgiant į tarifines kvotas, viršutines tarifų ribas ar kitas priemones, jeigu teisė taikyti šį režimą pasibaigia muitinės deklaracijos priėmimo metu nepaskelbus apie šį faktą *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* iki minėtų prekių išleidimo į laisvą apyvartą arba jeigu toks faktas nepaskelbtas, tačiau apie jį tinkamu būdu pranešta valstybei narei, o asmuo, atsakingas už atitinkamos pinigų sumos sumokėjimą, elgėsi sąžiningai ir laikėsi visų galiojančių nuostatų, susijusių su prekių muitinės deklaracija;

b) tais atvejais, kai muitinė yra tos nuomonės, kad sąlygos, nurodytos Kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punkte, įvykdytos, išskyrus atvejus, kuriais klausimas turi būti perduodamas svarstyti Komisijai pagal 871 straipsnį. Tačiau, kai taikoma 871 straipsnio 2 dalies antroji įtrauka, muitinės negali priimti sprendimo dėl atitinkamų muitų neįtraukimo į apskaitą, kol nebus užbaigta procedūra, pradėta pagal 871–876 straipsnius.

Jeigu pagal kodekso 236 straipsnį, kartu remiantis 220 straipsnio 2 dalies b punktu, pateikiamas prašymas grąžinti arba neišieškoti, *mutatis mutandis* taikomas šio straipsnio pirmosios pastraipos b punktas ir 871–876 straipsniai.

Taikydamos pirmesnes pastraipas, valstybės narės teikia viena kitai pagalbą, pirmiausia susijusią su valstybės narės, kuri nėra atsakinga už sprendimo priėmimą, muitinės klaida.“

8 Šio reglamento 871 straipsnis išdėstytas taip:

„1. Muitinė perduoda atvejį svarstyti Komisijai, kad būtų galima priimti sprendimą pagal 872–876 straipsniuose nustatytą procedūrą, kai ji yra tos nuomonės, kad Kodekso 220 straipsnio 2 dalie b punkte nurodytos sąlygos yra įvykdytos ir:

– ji mano, kad Komisija padarė klaidą, kaip apibrėžta Kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punkte,

– atvejo aplinkybės yra susijusios su Bendrijos tyrimu, atliktu pagal 1997 m. kovo 13 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 515/97 dėl valstybių narių administracinių institucijų tarpusavio pagalbos ir dėl pastarųjų bei Komisijos bendradarbiavimo, siekiant užtikrinti teisingą muitinės ir žemės ūkio teisės aktų taikymą [OL L 82, 1997, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k.; 2 sk., 8 t., p. 217] arba pagal bet kurį kitą Bendrijos teisės aktą arba susitarimą, kurį Bendrija sudarė su šalimi arba šalių grupe, kuriame numatoma tokių Bendrijos tyrimų atlikimo galimybė, arba

– pinigų suma, kurios operacijos vykdytojas nesumokėjo dėl vienos ar daugiau importo ar eksporto operacijų, bet dėl vienos klaidos, yra 500 000 eurų arba didesnė.

2. Tačiau 1 dalyje nurodyti atvejai neperduodami, kai:

– Komisija jau yra priėmusi sprendimą pagal 872–909 straipsniuose numatytą procedūrą dėl atvejo, kai nustatomas faktų ir teisės normų atitikimas,

– Komisija jau svarsto atvejį, kai nustatytas faktų ir teisės normų atitikimas.

<…>“

9 Įgyvendinimo reglamento 875 straipsnyje nustatyta:

„Jeigu, priimant 873 straipsnyje nurodytą sprendimą, nustatoma, kad aptariamomis aplinkybėmis nereikia atitinkamų muitų įtraukti į apskaitą [išleidus prekes], Komisija gali nurodyti sąlygas, kuriomis valstybės narės gali susilaikyti nuo atitinkamų pinigų sumų įtraukimo į apskaitą išleidus prekes tokiais atvejais, kai nustatomas faktų ir teisės normų atitikimas.“

10 1999 m. gegužės 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1073/1999 dėl Europos kovos su sukčiavimu tarnybos (OLAF) atliekamų tyrimų (OL L 136, 1999, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k.; 1 sk., 3 t., p. 91; toliau – Reglamentas dėl OLAF atliekamų tyrimų) 9 straipsnyje numatyta:

„1. Baigusi tyrimą, Tarnyba direktoriui vadovaujant parengia ataskaitą, nurodydama nustatytus faktus, finansinius nuostolius, jeigu jie buvo padaryti, ir tyrimo išvadas, įskaitant Tarnybos direktoriaus rekomendacijas dėl veiksmų, kurių turėtų būti imtasi.

2. Rengiant tokias ataskaitas, atsižvelgiama į atitinkamos valstybės narės nacionaliniuose teisės aktuose nustatytus procedūrinius reikalavimus. Šiuo pagrindu parengtos ataskaitos laikomos priimtinais įrodymais administracine ir teismine tvarka nagrinėjant bylas valstybėje narėje, kai nustatoma, kad tai yra būtina, pateikiamais tuo pačiu būdu ir tomis pačiomis sąlygomis kaip ir nacionalinės administracijos inspektorių parengtos administracinės ataskaitos. Joms taikomos tos pačios vertinimo taisyklės kaip ir nacionalinės administracijos inspektorių parengtoms administracinėms ataskaitoms ir jos yra lygiavertės šioms ataskaitoms.

3. Po išorės tyrimo parengtos ataskaitos ir visi vertingi su šiuo tyrimu susiję dokumentai siunčiami atitinkamų valstybių narių kompetentingoms institucijoms laikantis išorės tyrimus reglamentuojančių taisyklių.

4. Po vidaus tyrimo parengtos ataskaitos ir visi vertingi su šiuo tyrimu susiję dokumentai siunčiami atitinkamai institucijai, įstaigai, tarnybai ir organizacijai. Dėl vidaus tyrimo institucija, įstaiga, tarnyba ir organizacija imasi tokių veiksmų, konkrečiai – drausminių ar teisinių, kokių reikalauja tokių tyrimų rezultatai, ir apie tai praneša Tarnybos direktoriui, laikydamasi jo ataskaitos išvadose nustatyto galutinio termino.“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

11 Laikotarpiu nuo 2007 m. rugsėjo 1 d. iki 2009 m. gruodžio 31 d. *Aqua Pro* importavo į Europos Sąjungą Kambodžoje pagamintus dviračius. Pagal platinimo sutartį ji juos įsigijo iš Vokietijos įmonės, kad paskui juos išleistų į laisvą apyvartą.

12 Remdamasi Kambodžos vyriausybės išduotu bendrosios lengvatinių muitų tarifų sistemos „A formos“ prekių kilmės sertifikatu *Aqua Pro* nei muitų, nei PVM nemokėjo.

13 2010 m. mokesčių administratorius gavo informacijos iš Europos kovos su sukčiavimu tarnybos (OLAF), kad Kambodžos vyriausybės išduotas aptariamų prekių kilmės sertifikatas neatitiko Sąjungos teisės nuostatų reikalavimų.

14 Remdamasis šia informacija mokesčių administratorius atliko antrą *Aqua Pro* muitų ir kitų privalomų sumokėti mokesčių tikrinimą ir nustatė, kad „A formos“ prekių kilmės sertifikatas buvo išduotas neteisėtai, o minėtoms prekėms nepagrįstai nebuvo taikyti muitai.

15 Taigi 2010 m. rugsėjo 3 d. sprendimu mokesčių administratorius nurodė *Aqua Pro* sumokėti muitus, PVM ir delspinigius (toliau – ginčijamas sprendimas).

16 Po to, kai *Aqua Pro* nesėkmingai užginčijo šį sprendimą mokesčių administracijos generaliniam direktoriui, ji pareiškė ieškinį dėl panaikinimo *administratīvā rajona tiesa* (Administracinis apylinkės teismas, Latvija); įmonė teigė, kad deklaruodama prekes ir pritaikydama 0 % muito tarifą ji veikė sąžiningai, nes negalėjo, be kita ko, žinoti, kad „A formos“ prekių kilmės sertifikatas buvo išduotas neteisėtai.

17 Pagal šią procedūrą kilo klausimas dėl 2012 m. lapkričio 30 d. Komisijos sprendimo C(2012) 8694, priimto Suomijos Respublikos prašymu dėl importo muitų Suomijos bendrovės Kambodžoje pagamintiems dviračiams, kuriame Komisija nusprendė, kad šiuo atveju buvo pateisinama neatsižvelgti į išieškotinos muitų sumos įtraukimą išleidus prekes, taikymo šioms bylos aplinkybėmis.

18 Šiuo klausimu Latvijos mokesčių administratorius pirmiausia teigia, kad atsižvelgiant į tai, kad *Aqua Pro* nepateikė jokio prašymo dėl importo muitų grąžinimo arba atsisakymo juos išieškoti pagal Įgyvendinimo reglamento 878 ir 879 straipsnius, šiuo tikslu nebuvo pradėta jokios procedūros, siekiant nustatyti, ar šis importuotojas galėjo pastebėti išduodant kilmės sertifikatą padarytą klaidą. Be to, šio administratoriaus manymu, *Aqua Pro* padėtis nebuvo panaši į tą, kurios pagrindu priimtas minėtas Komisijos sprendimas.

19 Per Latvijos mokesčių administratorių gavusi Kambodžos prekybos ministerijos pateiktą informaciją apie „A formos“ kilmės sertifikatų dėl į Latviją eksportuotų dviračių išdavimo aplinkybes, iš kurios matyti, kad ši ministerija negalėjo patikrinti šio išdavimo teisėtumo, nes eksportuotojas nepateikė atitinkamų dokumentų, *administratīvā rajona tiesa* (Administracinis apylinkės teismas) 2013 m. lapkričio 28 d. sprendimu atmetė *Aqua Pro* ieškinį dėl panaikinimo.

20 Apeliacine tvarka išnagrinėjęs bylą, 2015 m. gegužės 7 d. sprendimu *Administratīvā apgabaltiesa* (Apygardos administracinis teismas, Latvija) taip pat atmetė *Aqua Pro* skundą, pažymėjęs, kad jame nebuvo įvykdytos sąlygos, kad būtų galima remtis teisėtais lūkesčiais pagal Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktą, kaip nustatyta Teisingumo Teismo suformuotoje jurisprudencijoje. Konkrečiai kalbant, *Aqua Pro*, kuriai pagal šią jurisprudenciją tenka įrodinėjimo pareiga, nepateikė įrodymų, paneigiančių OLAF padarytas išvadas dėl dviračių detalių kilmės remiantis „B ir D formos“ kilmės sertifikatais.

21 *Aqua Pro* padavė kasacinį skundą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui.

22 Šis teismas pirmiausia pažymi, kad egzistuoja abejonių dėl klausimo, ar muitinės tarnybos ir *administratīvā rajona tiesa* (Administracinis apylinkės teismas) pagrįstai atsisakė išnagrinėti *Aqua Pro* sąžiningumą, kaip tai suprantama pagal Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktą, nes nebuvo ieškovės prašymo pradėti procedūrą dėl atsisakymo išieškoti muitus arba jų grąžinimo. Minėto teismo manymu, taip pat egzistuoja abejonių dėl klausimo, ar tarnybos ir teismas, nagrinėdami Suomijos Respublikos prašymą, pagrįstai neatsižvelgė į 2012 m. lapkričio 30 d. Sprendimą C(2012) 8694. Šiuo klausimu svarbiausia išsiaiškinti, ar faktinės ir teisinės aplinkybės yra panašios ir ar atitinkamas asmuo veikė sąžiningai ir laikėsi visų teisės aktų, susijusių su muitinės deklaracijos pateikimu.

23 Paskui, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo manymu, reikia pateikti klausimus, susijusius su OLAF tyrimo ataskaitos kaip įrodymo panaudojimu ir su tikrinimu išleidus prekes, siekiant konstatuoti faktus.

24 Galiausiai egzistuoja abejonių dėl klausimo, ar atliekant tyrimą dėl ieškovės sąžiningumo kartu su kitomis bylos aplinkybėmis, įskaitant nagrinėjamų Kambodžos įmonių ir valdžios institucijų veiklos modelį, reikėtų pripažinti svarbą to fakto, kad *Aqua Pro* minėtas prekes įsigijo ne tiesiogiai iš Kambodžos įmonės, bet pagal platinimo sutartį iš Vokietijos įmonės, nes šis prekybos modelis pats savaime panaikina *Aqua Pro* ir Kambodžos įmonės tiesioginio bendradarbiavimo galimybę, nes jos nėra sudariusios sutarties.

25 Šiomis aplinkybėmis *Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments* (Latvijos Aukščiausiojo Teismo Administracinių bylų skyrius) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. a) Ar Muitinės kodekso 220 straipsnio 1 dalies ir 2 dalies b punktą reikia aiškinti taip, kad mokesčių administratoriaus nustatyti muitai yra įtraukti į apskaitą nuo sprendimo dėl įtraukimo į apskaitą arba sprendimo dėl įpareigojimo sumokėti muitus priėmimo momento, nesvarbu, ar minėtas sprendimas apskundžiamas administracine arba teismine tvarka?

b) Ar Muitinės kodekso 236 ir 239 straipsnius reikia aiškinti taip, kad tuomet, kai mokesčių administratorius priėmė sprendimą dėl atitinkamos muitų sumos įtraukimo į apskaitą ir įpareigojo skolininką juos sumokėti (šioje byloje valstybės valdžios institucijos priimtas sprendimas), tačiau minėtas skolininkas administracine ir teismine tvarka apskundė šį sprendimą, iš karto reikia prašyti atsisakyti šiuos muitus išieškoti ar juos grąžinti pagal Muitinės kodekso 236 arba 239 straipsnį (ar gali būti laikoma, kad šiuo atveju prašymas panaikinti minėtos valstybės valdžios institucijos sprendimą taip pat laikytinas prašymu atsisakyti išieškoti privalomus sumokėti muitus ar juos grąžinti)? Jeigu atsakymas būtų teigiamas, kuo iš esmės skiriasi klausimas dėl administracinio sprendimo dėl įtraukimo į apskaitą ir administracinio sprendimo dėl įpareigojimo sumokėti muitus teisėtumo priežiūros nuo klausimo, į kurį reikia atsakyti remiantis [Muitinės kodekso] 236 straipsniu?

c) Ar Muitinės kodekso 236 straipsnio 2 dalies pirmą pastraipą reikia aiškinti taip, kad dėl mokesčių administratoriaus sprendimo, kuriuo įpareigojama sumokėti muitus, apskundimo ir teismo proceso trukmės prašymo atsisakyti išieškoti muitus arba juos grąžinti pateikimo laikotarpis turi būti pratęstas (arba tai pateisina jo nesilaikymą)?

d) Jei įtraukimo į apskaitą arba atsisakymo išieškoti pagrindas šioje byloje turi būti nagrinėjamas neatsižvelgiant į Europos Komisijos sprendimą, kuris buvo priimtas dėl kitos valstybės narės (šiuo atveju – Suomijos Respublikos), ar valstybės valdžios institucijos arba teismas, atsižvelgdami į Įgyvendinimo reglamento 869 straipsnio b punktą ir į galimai šioje nagrinėjamoje byloje mokėtinų muitų sumą, turi pateikti Europos Komisijai klausimą, susijusį su muitų neįtraukimu į apskaitą arba atsisakymu juos išieškoti?

2. a) Ar taikant Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktą reikia atlikti paskesnį aplinkybių, susijusių su trečiosios šalies (šioje byloje – Kambodžos) valstybės institucijų ir eksportuotojo veiksmais, tikrinimą pagal OLAF įgyvendinamą misiją? Arba ar bendrą OLAF ataskaitoje pateiktą aplinkybių, susijusių su minėtais veiksmais, aprašymą reikia suprasti taip, kad jis turi įrodomąjį pobūdį?

b) Ar atliekant tikrinimą išleidus prekes gauti duomenys, nors jie susiję su konkrečios valstybės narės atveju, turi lemiamą reikšmę OLAF ataskaitai?

c) Ar Muitinės kodekso 875 straipsnį reikia aiškinti taip, kad Europos Komisijos sprendimas, priimtas remiantis minėta dėl kitos valstybės narės (šiuo atveju – Suomija) priimta OLAF ataskaita, yra privalomas valstybei narei?

d) Ar reikia atlikti tikrinimą išleidus prekes ir vadovautis atliekant jį gauta informacija tuomet, kai remdamasi OLAF ataskaita Europos Komisija dėl kitos valstybės narės priėmė sprendimą muitų neįtraukti į apskaitą ir taikė Muitinės kodekso įgyvendinimo reglamento 875 straipsnį?

3. Ar vertinant apmokestinamojo asmens veiksmus pagrindžiančius motyvus ir jo sąžiningumą Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punkto taikymo tikslais konkrečiomis aplinkybėmis svarbu tai, kad prekių importo operacija grindžiama platinimo sutartimi?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo a punkto

26 Visų pirma primintina, kad iš suformuotos Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, jog pagal nacionalinių teismų ir Teisingumo Teismo bendradarbiavimo procedūrą, įtvirtintą SESV 267 straipsnyje, pastarasis nacionaliniam teismui turi pateikti naudingą atsakymą, kuris leistų išspręsti šio nagrinėjamą bylą. Į tai atsižvelgdamas Teisingumo Teismas prireikus turi performuluoti jam pateiktus klausimus. Be to, Teisingumo Teismas gali manyti esant reikalinga atsižvelgti į Sąjungos teisės nuostatas, kurių nacionalinis teismas nebuvo nurodęs savo klausime (2017 m. vasario 1 d. Sprendimo *Município de Palmela*, C-144/16, EU:C:2017:76, 20 punktas ir nurodyta jurisprudencija).

27 Šiuo atveju iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad *Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments* (Aukščiausiojo Teismo Administracinių bylų skyrius) konkrečiai siekia sužinoti, ar išieškotinų muitų sumos įtraukimas į apskaitą išleidus prekes, kuriam *Aqua Pro* galėtų prieštarauti pagal Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktą, jau buvo atliktas atsižvelgiant į tai, kad vykdant ginčijamo sprendimo teisėtumo teisminę kontrolę dar nebuvo priimta galutinio sprendimo, todėl dar nebuvo atsakyta į klausimą, ar pagrindinėje byloje nagrinėjamus muitus reikia įtraukti į apskaitą.

28 Į tai atsižvelgdamas savo pirmojo klausimo a punktu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, kuriuo momentu išieškotinų muitų sumos įtraukimas į apskaitą išleidus prekes, remiantis Muitinės kodekso 220 straipsniu, turi būti laikomas atliktu, kai institucijų sprendimas dėl muitų įtraukimo į apskaitą arba sprendimas dėl įpareigojimo sumokėti muitus apskundžiamas administracine ar teismine tvarka.

29 Šiuo klausimu pažymėtina, kad Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punkte, kiek tai susiję su išieškotinų muitų sumos įtraukimu į apskaitą išleidus prekes, tenurodoma, kad, atsižvelgiant į tai, kas numatyta šio kodekso 219 straipsnyje, jis turi būti atliktas per dvi dienas nuo tada, kada muitinės tarnybose nustatyta minėto 220 straipsnio 1 dalyje numatyta padėtis, ir jos gali apskaičiuoti teisiškai privalomą sumokėti sumą, taip pat nustatyti skolininką.

30 Vis dėlto, kiek tai susiję su klausimu, nuo kada turi būti laikoma, kad išieškotinų muitų suma iš tiesų buvo įtraukta į apskaitą, reikia priminti, jog iš Muitinės kodekso 217 straipsnio 1 dalies matyti, kad šis įtraukimas į apskaitą reiškia muitinės tarnybų atliekamą skolą muitinei sudarančios importo ar eksporto muitų sumos įregistravimą apskaitos registruose arba bet kuriose kitose jiems lygiavertėse duomenų laikmenose (be kita ko, žr. 2009 m. liepos 16 d. Sprendimo *Distillerie Smeets Hasselt ir kt.*, C-126/08, EU:C:2009:470, 22 punktą ir 2012 m. lapkričio 8 d. Sprendimo *KGH Belgium*, C-351/11, EU:C:2012:699, 21 punktą).

31 Taigi, muitų išieškojimo išleidus prekes atveju valstybės valdžios institucijos laikosi nuomonės, kad nustatyta mokėtinų muitų suma yra įtraukta į apskaitą, kai muitinės tarnybos įtraukia šią sumą į apskaitos registrus arba į bet kurias kitas jiems lygiavertes duomenų laikmenas, nes šis įtraukimas iš principo turi būti atliktas per Muitinės kodekso 220 straipsnio 1 dalyje numatytą dviejų dienų terminą.

32 Vis dėlto ta aplinkybė, kad valstybės valdžios institucijų sprendimas dėl muitų įtraukimo į apskaitą arba sprendimas dėl įpareigojimo sumokėti muitus vėliau buvo apskųstas administracine ir teismine tvarka, pati savaime negali daryti poveikio išvadai, jog įtraukimas į apskaitą iš tiesų buvo atliktas pagal Muitinės kodekso 217 straipsnio 1 dalį ir 220 straipsnio 1 dalį.

33 Šį aiškinimą pirmiausia patvirtina tas faktas, kad, remiantis Muitinės kodekso 244 straipsnio pirma pastraipa, ieškinio pateikimas pagal šio kodekso 243 straipsnį nesustabdo apskųsto sprendimo vykdymo, todėl toks ieškinys nekliudo nedelsiant vykdyti šį sprendimą (šiuo klausimu žr. 2014 m. liepos 3 d. Sprendimo *Kamino International Logistics ir Datema Hellmann Worldwide Logistics*, C-129/13 ir C-130/13, EU:C:2014:2041, 56 punktą).

34 Atsižvelgiant į išdėstytus argumentus, į pirmojo klausimo a punktą reikia atsakyti, kad Muitinės kodekso 217 straipsnio 1 dalis ir 220 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad muitų išieškojimo išleidus prekes atveju valstybės valdžios institucijos nustatyta privalomų mokėti muitų suma laikoma įtraukta į apskaitą, kai muitinės tarnybos įtraukia šią sumą į apskaitos registrus arba į bet kurias kitas jiems lygiavertes duomenų laikmenas, neatsižvelgdamos į tai, kad valstybės valdžios institucijos sprendimas dėl muitų įtraukimo į apskaitą arba sprendimas dėl įpareigojimo sumokėti muitus apskundžiamas administracine ar teismine tvarka.

Dėl pirmojo klausimo b punkto

35 Pirmiausia pažymėtina, kad iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad pirmojo klausimo b punktas pateikiamas siekiant sužinoti, ar mokesčių institucija ir ankstesnės teisminės instancijos galėjo pagrįstai manyti, kad, nesant *Aqua Pro* prašymo atsisakyti išieškoti muitus ar juos grąžinti pagal Muitų kodekso 36 ir 239 straipsnius, nereikia nagrinėti, ar *Aqua Pro* galėjo remtis teisėtais lūkesčiais, kaip tai suprantama pagal šio kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktą.

36 Taigi, minėtą iš klausimą reikia suprasti taip, kad juo iš esmės siekiama išsiaiškinti, ar Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktą, taip pat 236, 239 ir 243 straipsnius reikia aiškinti taip, kad, nagrinėjant administracinį skundą, paskui – teisminį ieškinį dėl mokesčių administratoriaus sprendimo įtraukti importo muitus į apskaitą išleidus prekes arba sprendimo dėl importuotojo įpareigojimo sumokėti muitus panaikinimo, pastarasis, siekdamas pasiremti teisėtais lūkesčiais pagal Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktą, privalo pateikti prašymą atsisakyti išieškoti šiuos muitus ar juos grąžinti pagal šio kodekso 236 ir 239 straipsniuose numatytą procedūrą; taip pat, ar atitinkamai gali būti laikoma, kad tokį prašymą apima minėto sprendimo užginčijimas minėtu ieškiniu.

37 Siekiant atsakyti į šį klausimą pirmiausia primintina, kad Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punkto tikslas – apsaugoti apmokestinamojo asmens teisėtus lūkesčius, kiek tai susiję su visos informacijos, pateiktos sprendime išieškoti muitus arba jų neišieškoti, pagrįstumu (be kita ko, žr. 2007 m. spalio 18 d. Sprendimo *Agrover*, C-173/06, EU:C:2007:612, 31 punktą ir 2015 m. gruodžio 10 d. Sprendimo *Veloserviss*, C-427/14, EU:C:2015:803, 43 punktą).

38 Šiuo tikslu šioje nuostatoje numatyta, kad teisiškai privaloma sumokėti muito suma neįtraukiama į apskaitą išleidus prekes ir nepradedamas jos išieškojimas, jeigu importuotojas gali remtis teisėtais lūkesčiais, kaip tai suprantama pagal minėtą nuostatą.

39 Iš to išplaukia, kaip irgi nurodyta Įgyvendinimo reglamento 869 straipsnio b punkte, kad iš principo pareiga priimti sprendimą dėl nesumokėtų muitų neįtraukimo ir jų išieškojimo tenka muitinės tarnyboms, jeigu jos mano, kad yra įvykdytos tokios teisėtų lūkesčių apsaugos sąlygos, kiek tai susiję su importuotoju.

40 Vis dėlto, jeigu muitinės tarnybos, pirmiausia atlikusios tikrinimą išleidus prekes, nusprendžia įtraukti nesumokėtus muitus į apskaitą ir prašyti importuotojo juos grąžinti, pagal Muitinės kodekso 236 straipsnio 1 dalį jos privalo išieškoti šiuos muitus ar atsisakyti juos išieškoti, jeigu vėliau paaiškėja (ir, jeigu taip, tai kiek), kad jų suma buvo įtraukta į apskaitą pažeidžiant šio kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktą.

41 Šis muitų grąžinimas arba atsisakymas juos išieškoti remiantis 236 straipsniu, siejamu su Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktu, vykdomas arba savo iniciatyva pagal šios pirmosios nuostatos 2 dalies trečiąją pastraipą, arba pagal atitinkamai muitinei remiantis minėtos nuostatos 2 dalies pirmąją pastraipą prieš pasibaigiant trejų metų terminui nuo pranešimo apie aptariamus muitus datos pateiktą prašymą.

42 Taigi, kadangi, kaip matyti iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą, *Aqua Pro* pirmoje stadijoje mokesčių administratoriui apskundė išieškotinų muitų sumos įtraukimą į apskaitą išleidus prekes, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi patikrinti, ar *Aqua Pro* atitinkamoje muitinės įstaigoje pateikė prašymą atsisakyti išieškoti muitus arba juos grąžinti, kaip tai suprantama pagal Muitinės kodekso 236 straipsnio 2 dalies pirmą pastraipą, siejamą su šio kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktu, arba ar ji atitinkamu tikslu įgaliotai muitinės tarnybai pateikė administracinį skundą, numatytą Muitinės kodekso 243 straipsnyje, dėl mokesčių administratoriaus sprendimo įtraukti aptariamų muitų sumą į apskaitą, taip pat įpareigoti *Aqua Pro* kaip importuotoją sumokėti muitus pagal minėto kodekso 243 straipsnio 2 dalies a punktą.

43 Šiuo klausimu konstatuotina, kad nors Muitinės kodekse, pirmiausia jo 236 ir 239 straipsniuose, numatyta speciali atsisakymo išieškoti muitus ar jų grąžinimo procedūra, konkrečiai tuo atveju, kai įtraukimas į apskaitą prieštarauja šio kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktui, apmokestinamasis asmuo taip pat gali pasiremti šia nuostata, kad paprieštarautų importo muitų įtraukimui į apskaitą išleidus prekes, pirmiausiai pateikdamas skundą administracine ar teismine tvarka, kaip tai suprantama pagal minėto kodekso 243 straipsnį.

44 Iš tiesų pagal šią nuostatą apmokestinamasis asmuo apskritai turi teisę apskųsti valstybės valdžios institucijos priimtus sprendimus, susijusius su muitų teisės aktų taikymu, kurie su juo susiję tiesiogiai ir individualiai.

45 Atsižvelgiant į išdėstytus argumentus, į pirmojo klausimo b punktą reikia atsakyti, kad Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktas, taip pat 236, 239 ir 243 straipsniai turi būti aiškinamai taip, kad, apskundus administracine ar teismine tvarka, kaip tai suprantama pagal šio kodekso 243 straipsnį, kompetentingo mokesčių administratoriaus sprendimą įtraukti importo muitus į apskaitą išleidus prekes arba sprendimą dėl importuotojo įpareigojimo sumokėti muitus, pastarasis gali pasiremti teisėtais lūkesčiais pagal Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktą, kad paprieštarautų importo muitų įtraukimui į apskaitą išleidus prekes, nesvarbu, ar importuotojas pateikė prašymą atsisakyti išieškoti šiuos muitus, ar juos grąžinti pagal šio kodekso 236 ir 239 straipsniuose numatytą procedūrą.

Dėl pirmojo klausimo c punkto

46 Savo pirmojo klausimo c punktu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar Muitinės kodekso 236 straipsnio 2 dalies pirma pastraipa turi būti aiškinama taip, kad, administracine ar teismine tvarka apskundus tarnybų sprendimą dėl muitų įtraukimo į apskaitą arba sprendimą dėl įpareigojimo sumokėti muitus, prasitęsia terminas pateikti prašymą atsisakyti išieškoti muitus ar juos grąžinti.

47 Kadangi šis klausimas grindžiamas prielaida, kuri buvo paneigta atsakymu į pirmojo klausimo b punktą, pagal kurį, nagrinėjant administracinį ar teisminį skundą, teisėtais lūkesčiais pagal Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktą galima remtis tik tuomet, jeigu pateikiamas prašymas atsisakyti išieškoti muitus ar juos grąžinti pagal šio kodekso 236 straipsnį, į jį atsakyti nereikia.

Dėl pirmojo klausimo d punkto

48 Savo pirmojo klausimo d punktu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar Įgyvendinimo reglamento 869 straipsnio b punktas turi būti aiškinamas taip, kad privaloma kreiptis į Komisiją su klausimu, susijusiu su muitų neįtraukimu į apskaitą arba atsisakymu juos išieškoti, kai nereikia atsižvelgti į jos šiuo klausimu dėl kitos valstybės narės priimtą sprendimą, ir, jeigu taip, tai kiek.

49 Iš Įgyvendinimo reglamento 869 straipsnio b punkto matyti, kad kai muitinės tarnybos mano, kad visos Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punkte sąlygos yra įvykdytos, jos pačios priima sprendimą neįtraukti nesumokėtų muitų į apskaitą išleidus prekes, išskyrus atvejus, kai klausimas turi būti perduodamas svarstyti Komisijai pagal šio reglamento 871 straipsnį.

50 Šio 871 straipsnio 1 dalyje nustatytos sąlygos, kuriomis privaloma klausimo nagrinėjimą perduoti Komisijai, siekiant išnagrinėti atvejį pagal Įgyvendinimo reglamento 872–876 straipsniuose numatytą procedūrą, o jo 2 dalyje numatyta, kad, esant dviem sąlygoms, nereikalaujama šio klausimo nagrinėjimo perduoti Komisijai, t. y. pirma, jei pagal minėtą procedūrą Komisija jau priėmė sprendimą dėl atvejo, kai nustatyta faktų ir teisės normų atitiktis, ir, antra, jeigu į ją jau buvo kreiptasi dėl atvejo, dėl kurio nustatyta faktų ir teisės normų atitiktis.

51 Šiuo klausimu iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą ir pirmojo klausimo d punkto formuluotės matyti, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas remiasi prielaida, kad šios bylos aplinkybėmis tos dvi sąlygos nėra įvykdytos pirmiausia dėl to, kad šioje byloje nagrinėjamas atvejis nebuvo panašus į tą, dėl kurio Komisija priėmė sprendimą dėl Suomijos.

52 Šiomis aplinkybėmis pagal Įgyvendinimo reglamento 876 straipsnį, siejamą su šio reglamento 871 straipsniu, muitinės tarnybos negali pačios priimti sprendimo neįtraukti nesumokėtų muitų į apskaitą išleidus prekes, laikydamosi nuomonės, jog sąlygos, prie kurių galima remtis teisėtais lūkesčiais pagal Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktą, yra įvykdytos, ir privalo perduoti klausimo nagrinėjimą Komisijai, kad ši nustatytų, ar šioje byloje susiklosčiusiomis aplinkybėmis yra vienas iš Įgyvendinimo reglamento 871 straipsnio 1 dalyje numatytų atvejų. Taigi, muitinės tarnybos privalo perduoti klausimo nagrinėjimą Komisijai, kai mano, jog ji padarė klaidą, kaip tai suprantama pagal minėtą Muitinės kodekso nuostatą, jeigu šios bylos aplinkybės yra susijusios su Sąjungos tyrimo rezultatais, kaip tai suprantama pagal minėtą Įgyvendinimo reglamento nuostatą, arba kai aptariamų muitų suma yra 500 000 eurų ar didesnė.

53 Atsižvelgiant į išdėstytus argumentus, į pirmojo klausimo d punktą reikia atsakyti, kad Įgyvendinimo reglamento 869 straipsnio b punktas turi būti aiškinamas taip, kad, nesant Komisijos sprendimo arba procedūros, kaip tai suprantama pagal minėto reglamento 871 straipsnio 2 dalį, ir esant tokiai situacijai, kaip nagrinėjama pagrindinėje byloje, muitinės tarnybos pačios negali priimti sprendimo neįtraukti nesumokėtų muitų į apskaitą, manydamos, jog sąlygomis, kurioms esant galima remtis teisėtais lūkesčiais pagal Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktą, yra įvykdytos, ir kad šios tarnybos privalo perduoti klausimo nagrinėjimą Komisijai arba kai mano, kad Komisija padarė klaidą, kaip tai suprantama pagal minėtą Muitinės kodekso nuostatą, arba kai pagrindinės bylos aplinkybės yra susijusios su Sąjungos tyrimo rezultatais, kaip tai suprantama pagal Įgyvendinimo reglamento 871 straipsnio 1 dalies antrąją įtrauką, arba kai pagrindinėje byloje aptariamų muitų suma yra 500 000 eurų ar didesnė.

Dėl antrojo klausimo a punkto

54 Savo antrojo klausimo a dalimi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktas turi būti aiškinamas taip, kad OLAF tyrimo ataskaitoje esantys duomenys, susiję su eksportuojančios valstybės muitinės tarnybų ir eksportuotojo atitinkamais veiksmais, turi įrodymo galią, arba ar šiuo klausimu muitinės tarnybos turi atlikti tikrinimą išleidus prekes.

55 Pirmiausia pažymėtina, kad Teisingumo Teismas, atsakydamas į panašų klausimą, kurį jam taip pat pateikė *Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments* (Aukščiausiojo Teismo Administracinių bylų skyrius), 2017 m. kovo 16 d. Sprendimo *Veloserviss* (C-47/16, EU:C:2017:220) 48 punkte yra pažymėjęs: kadangi OLAF tyrimo ataskaitoje pateikiami šiuo klausimu svarbūs duomenys, į šią tyrimo ataskaitą galima atsižvelgti siekiant nustatyti, ar sąlygos, kuriomis importuotojas gali remtis teisėtais lūkesčiais pagal Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktą, yra įvykdytos.

56 Be to, kaip teisingai pažymėjo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas ir šalys, iš Reglamento dėl OLAF tyrimo ataskaitų 9 straipsnio 2 dalies matyti, jog tuo pačiu pagrindu ir tomis pačiomis sąlygomis kaip ir nacionalinės administracijos inspektorių parengtos administracinės ataskaitos laikomos priimtinais įrodymais valstybės narės administraciniuose ar teisminiuose procesuose, kai nustatoma, kad tai yra būtina.

57 Vis dėlto, kaip irgi matyti iš 2017 m. kovo 16 d. Sprendimo *Veloserviss* (C-47/16, EU:C:2017:220), jeigu tokioje ataskaitoje pateiktas tik bendras nagrinėjamos situacijos aprašymas (tai turi patikrinti nacionalinis teismas), vien to nepakanka siekiant įrodyti, kad šios sąlygos faktiškai įvykdytos visais aspektais, visų pirma kiek tai susiję su eksportuotojo arba atitinkamai – eksportuojančios valstybės muitinės tarnybų veiksmais (šiuo klausimu žr. 2017 m. kovo 16 d. Sprendimo *Veloserviss*, C-47/16, EU:C:2017:220, 49 ir 50 punktus).

58 Tokiomis aplinkybėmis pagal šią jurisprudenciją iš principo importo valstybės muitinė turi pateikti papildomų įrodymų, kad eksporto valstybės narės muitinės tarnybos išdavė klaidingą „A formos“ kilmės sertifikatą, nes eksportuotojas pateikė klaidingus faktus (žr. 2017 m. kovo 16 d. Sprendimo *Veloserviss*, C-47/16, EU:C:2017:220, 47 ir 50 punktus).

59 Darytina išvada, kad nors OLAF tyrimo ataskaitoje pateikti duomenys yra nurodyti tarp įrodymų, į kuriuos reikia atsižvelgti siekiant nustatyti, ar įvykdytos sąlygos, kurioms esant importuotojas gali remtis teisėtais lūkesčiais pagal Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktą, tokia tyrimo ataskaita, kiek tai susiję su joje pateiktais duomenimis, gali pasirodyti esanti nepakankama, kad būtų galima aiškiai teisiškai nustatyti, ar šios sąlygos iš tiesų įvykdytos visais aspektais.

60 Taigi, muitinės tarnyboms šiuo tikslu gali tekti pateikti papildomų įrodymų, ypač kiek tai susiję su eksportuotojo arba eksportuojančios valstybės muitinės tarnybų veiksmais, pirmiausia atliekant tikrinimą išleidus prekes.

61 Šiuo klausimu iš suformuotos jurisprudencijos matyti, kad minėtos tarnybos, ypač norėdamos veiksmingai pasiekti tokius tikslus, turi plačią diskreciją atlikti tikrinimus išleidus prekes (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Südzucker ir kt.*, C-608/10, C-10/11 ir C-23/11, EU:C:2012:444, 48 ir 50 punktus ir 2015 m. gruodžio 10 d. Sprendimo *Veloserviss*, C-427/14, EU:C:2015:803, 27 ir 28 punktus).

62 Atsižvelgiant į išdėstytus argumentus, į antrojo klausimo a punktą reikia atsakyti, kad Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktas aiškintinas taip, kad OLAF tyrimo ataskaitoje esanti informacija, susijusi su eksportuojančios valstybės muitinės tarnybų ir eksportuotojo veiksmais, yra nurodyta tarp įrodymų, į kuriuos reikia atsižvelgti nustatant, ar įvykdytos sąlygos, kuriomis importuotojas gali remtis teisėtais lūkesčiais pagal šią nuostatą. Vis dėlto tiek, kiek tyrimo ataskaita, atsižvelgiant į joje pateiktus

duomenis, yra nepakankama siekiant aiškiai teisiškai nustatyti, ar šios sąlygos buvo iš tiesų įvykdytos visais aspektais (tai turi įvertinti nacionalinis teismas), muitinės tarnybos gali būti laikomos įpareigotos šiuo tikslu pateikti papildomų įrodymų, ypač atliekant tikrinimą išleidus prekes.

Dėl antrojo klausimo b punkto

63 Antrojo klausimo b punktu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktas turi būti aiškinamas taip, kad siekiant nustatyti, ar sąlygos, kuriomis importuotojas gali remtis teisėtais lūkesčiais pagal šį straipsnį, yra įvykdytos, tikrinant išleidus prekes gauti duomenys yra svarbesni už tuos, kurie pateikiami OLAF tyrimo ataskaitoje.

64 Iš Reglamento dėl OLAF tyrimo ataskaitų 9 straipsnio 2 dalies visų pirma matyti, jog OLAF tyrimo ataskaitoms taikomos tos pačios vertinimo taisyklės kaip ir nacionalinės administracijos inspektorių parengtoms administracinėms ataskaitoms ir jos yra lygiavertės šioms ataskaitoms.

65 Taigi tikrinant išleidus prekes gauti duomenys nėra svarbesni už tuos, kurie pateikti OLAF tyrimo ataskaitoje.

66 Atsižvelgiant į išdėstytus argumentus, į antrojo klausimo b punktą reikia atsakyti, kad Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktas aiškintinas taip, jog prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, atsižvelgdamas į visas konkrečias pagrindinės bylos aplinkybes ir pirmiausia į šiuo tikslu pagrindinės bylos šalių pateiktus įrodymus, turi įvertinti, ar yra įvykdytos sąlygos, kuriomis importuotojas, vadovaudamasis šiuo straipsniu, gali remtis teisėtais lūkesčiais. Atliekant šį vertinimą tikrinant išleidus prekes gauti duomenys nėra svarbesni už tuos, kurie pateikti OLAF tyrimo ataskaitoje.

Dėl antrojo klausimo c punkto

67 Savo antrojo klausimo c punktu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar Įgyvendinimo reglamento 875 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad valstybė narė turi laikytis Komisijos sprendimo, kaip nustatyta šio reglamento 873 straipsnyje, adresuoto kitai valstybei narei ir priimto remiantis OLAF tyrimo ataskaita dėl trečiosios šalies muitinės tarnybų ir eksportuotojo veiksmų.

68 Pagal Įgyvendinimo reglamento 875 straipsnį, jeigu pagal šio reglamento 873 straipsnį priimtame sprendime nustatoma, kad jeigu išnagrinėtomis aplinkybėmis galima atitinkamų muitų neįtraukti į apskaitą išleidus prekes, Komisija gali nurodyti sąlygas, kuriomis valstybės narės gali neįtraukti atitinkamų pinigų sumų į apskaitą išleidus prekes tokiais atvejais, kai nustatoma faktinių ir teisinių aplinkybių atitiktis.

69 Iš to matyti, kad valstybei narei, pirmiausia jos administracinėms ir teisminėms institucijoms (šiuo klausimu žr. 2008 m. lapkričio 20 d. Sprendimo *Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading*, C-375/07, EU:C:2008:645, 64 punktą), esant Komisijos nurodytoms aplinkybėms, yra privalomi jos pagal Įgyvendinimo reglamento 873 straipsnį dėl kitos valstybės narės priimtame sprendime atlikti vertinimai, kai nustatoma faktų ir teisės normų atitiktis.

70 Šiuo klausimu siekiant nustatyti, ar atitinkamas atvejis ta prasme, kuria jis apibūdinamas pirma, yra panašus į tą, dėl kurio vadovaujantis Įgyvendinimo reglamento 873 straipsniu buvo priimtas Komisijos sprendimas, gali būti atsižvelgiama į OLAF tyrimo ataskaitą, iš esmės remiantis tais pačiais motyvais, kurie nustatyti šio sprendimo 55 ir 56 punktuose.

71 Atsižvelgiant į išdėstytus argumentus, į antrojo klausimo c punktą reikia atsakyti taip, kad Įgyvendinimo reglamento 875 straipsnis aiškintinas taip, jog valstybei narei, esant Komisijos nurodytoms aplinkybėms, yra privalomi jos pagal Įgyvendinimo reglamento 873 straipsnį dėl kitos valstybės narės priimtame sprendime atlikti vertinimai, kai nustatoma faktų ir teisės normų, kuriomis grindžiamas minėtas sprendimas, atitiktis – tai turi įvertinti jos valdžios institucijos ir teismai, pirmiausia atsižvelgdami į OLAF tyrimo ataskaitoje esančią informaciją dėl eksportuotojo ar eksporto valstybės muitinės tarnybų veiksmų, kuria remiantis buvo priimtas šis sprendimas.

Dėl antrojo klausimo d punkto

72 Savo antrojo klausimo d punktu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktas ir Įgyvendinimo reglamento 875 straipsnis turi būti aiškinami taip, kad reikia atlikti tikrinimą išleidus prekes ir pasinaudoti atliekant jį gauta informacija, kai Komisija, remdamasi OLAF tyrimo ataskaita, priėmė sprendimą neįtraukti muitų į apskaitą pagal Įgyvendinimo reglamento 873 ir 875 straipsnius.

73 Kaip buvo priminta šio sprendimo 61 punkte, muitinės tarnybos turi didelę diskreciją sprendžiant, ar atlikti tikrinimą išleidus prekes su iš jo kylančiomis pasekmėmis (be kita ko, žr. 2015 m. gruodžio 10 d. Sprendimo *Veloserviss*, C-427/14, EU:C:2015:803, 27 ir 28 punktus).

74 Šios tarnybos iš principo gali atlikti visus tikrinimus išleidus prekes, kurie, kaip jos mano, yra būtini, ir panaudoti vykdant šiuos tikrinimus gautą informaciją, siekdamos išsiaiškinti, ar įvykdytos sąlygos, kuriomis importuotojas gali remtis teisėtais lūkesčiais pagal Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktą, kad, konkrečiai kalbant, nustatytų, ar atvejis, dėl kurio į jas kreiptasi, yra panašus, kaip tai suprantama pagal Įgyvendinimo reglamento 875 straipsnį, į atvejį, dėl kurio pagal šio reglamento 873 straipsnį Komisija priėmė sprendimą neįtraukti muitų į apskaitą.

75 Taigi, į antrojo klausimo d punktą reikia atsakyti, kad Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktas ir Įgyvendinimo reglamento ir 875 straipsnis aiškintini taip, kad muitinės tarnybos gali atlikti bet kurį tikrinimą išleidus prekes, kurį jos laiko būtinu, ir panaudoti tikrinant gautą informaciją, tiek siekdamos įvertinti, ar įvykdytos sąlygos, kuriomis importuotojas gali remtis teisėtais lūkesčiais pagal Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktą, tiek nustatydamos, ar atvejis, dėl kurio į jas kreiptasi, yra panašus, kaip tai suprantama pagal Įgyvendinimo reglamento 875 straipsnį, į atvejį, dėl kurio pagal šio reglamento 873 straipsnį Komisija priėmė sprendimą neįtraukti į muitų apskaitą.

Dėl trečiojo klausimo

76 Trečiuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktas turi būti aiškinamas taip, jog faktas, kad prekės importo operacija, kaip nagrinėjama pagrindinėje byloje, buvo įvykdyta remiantis platinimo sutartimi, yra svarbus vertinant, ar pagrindinės bylos atveju buvo įvykdytos sąlygos, kad pagal šią nuostatą būtų galima pasiremti teisėtais lūkesčiais, ir, jeigu taip, tai kiek.

77 Taigi, kadangi Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punkto tikslas, kaip priminta šio sprendimo 37 punkte, yra apsaugoti apmokestinamojo asmens teisėtus lūkesčius, kiek tai susiję su sprendime išieškoti muitų sumą naudojamų duomenų visumos pagrįstumu, nei iš šios nuostatos formuluotės, nei iš jos tikslo negalima daryti išvados, jog apmokestinamasis asmuo, kuris importavo aptariamas prekes pagal platinimo sutartį, esant toms pačioms sąlygoms negali remtis teisėtais lūkesčiais pagal šią nuostatą kaip apmokestinamasis asmuo, kuris šias prekes importavo po to, kai jas tiesiogiai įsigijo iš eksportuotojo.

78 Šiuo klausimu iš suformuotos Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad importuotojas gali veiksmingai pasiremti teisėtais lūkesčiais pagal šią nuostatą ir pasinaudoti joje numatyta išieškojimo išleidus prekes išimtimi tik tuo atveju, jei įvykdytos trys kumuliacinės sąlygos. Pirmiausia, muitai neturi būti surinkti dėl pačių kompetentingų muitinės tarnybų klaidos, antra, jų padarytos klaidos turi būti pagrįstai neįmanoma nustatyti sąžiningai veikiančiam apmokestinamajam asmeniui ir galiausiai – pastarasis turi būti laikęsis visų galiojančių teisės aktų nuostatų, susijusių su jo muitinės deklaracija (be kita ko, žr. 2007 m. spalio 18 d. Sprendimo *Agrover*, C-173/06, EU:C:2007:612, 35 punktą ir 2011 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Afasia Knits Deutschland*, C-409/10, EU:C:2011:843, 47 punktą).

79 Šios sąlygos iš esmės paskirsto riziką, kylančią dėl muitinės deklaracijoje padarytų klaidų ar pažeidimų, atsižvelgiant į kiekvieno dalyvio, t. y. eksporto valstybės ir importo valstybės kompetentingų institucijų, eksportuotojo ir importuotojo veiksmus ir rūpestingumą (be kita ko, žr. 2007 m. spalio 18 d. Sprendimo *Agrover*, C-173/06, EU:C:2007:612, 35 punktą ir 2011 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Afasia Knits Deutschland*, C-409/10, EU:C:2011:843, 47 punktą).

80 Šiuo atveju iš prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo sprendimo aišku, kad jis konkrečiai klausia dėl platinimo sutarties svarbos, būtent – dėl tiesioginių ryšių su eksportuotoju nebuvimo svarbos, kuri atsirastų vertinant, ar *Aqua Pro*, kaip apmokestinamas asmuo, turi arba gali patikrinti, ar „A formos“ prekių kilmės sertifikatas buvo išduotas teisėtai.

81 Turint tai omenyje, trečiasis klausimas susijęs su antrosios sąlygos, apie kurią nurodyta šio sprendimo 78 punkte primintoje jurisprudencijoje dėl kompetentingų muitinės tarnybų padarytos klaidos neatskleidžiamumo, vertinimu atsižvelgiant į tokias aplinkybes ir atidumą, kurį turi įrodyti pagal platinimo sutartį veikiantis importuotojas.

82 Šiuo klausimu pažymėtina, kad Teisingumo Teismas ne kartą yra nusprendęs, kad sudarydami sutartis ūkio subjektai privalo imtis būtinų priemonių, kad apsisaugotų nuo išieškojimo išleidus prekes rizikos; be to, saugodamasis nuo tokios rizikos apmokestinamasis asmuo, sudarydamas ar sudaręs sutartį, be kita ko, iš kitos sutarties šalies gali gauti įrodymų, patvirtinančių, jog prekės yra iš valstybės, kuriai taikoma bendrųjų tarifų lengvatų sistema, įskaitant šią kilmę patvirtinančius dokumentus (pirmiausia žr. 2012 m. lapkričio 8 d. Sprendimo *Lagura Vermögensverwaltung*, C-438/11, EU:C:2012:703, 30 ir 31 punktus; taip pat 2017 m. kovo 16 d. Sprendimo *Veloserviss*, C-47/16, EU:C:2017:220, 38 punktą).

83 Teisingumo Teismas tai pat yra nusprendęs, kad jeigu patiems ūkio subjektams kyla abejonių, kaip tiksliai taikyti nuostatas, kurių nevykdymas gali lemti skolos muitinei atsiradimą, arba kaip nustatyti prekės kilmę, šie subjektai turi surinkti visą reikiamą informaciją ir visus galimus paaiškinimus, kad patikrintų, ar tokios abejonės pagrįstos (šiuo klausimu, be kita ko, žr. 1996 m. gegužės 14 d. Sprendimo *Faroe Seafood ir kt.*, C-153/94 ir C-204/94, EU:C:1996:198, 100 punktą ir 1999 m. lapkričio 11 d. Sprendimo *Söhl & Söhlke*, C-48/98, EU:C:1999:548, 58 punktą; taip pat 2017 m. kovo 16 d. Sprendimo *Veloserviss*, C-47/16, EU:C:2017:220, 37 punktą).

84 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas, be to, jau buvo nurodęs, kad jeigu yra akivaizdžių priežasčių abejoti dėl „A formos“ kilmės sertifikato tikrumo, atsižvelgiant į importuotojo atidumo įsipareigojimą, pareiga išsiaiškinti, pasinaudojant visomis turimomis galimybėmis, šio sertifikato išdavimo aplinkybes tenka importuotojui (šiuo klausimu žr. 2017 m. kovo 16 d. Sprendimo *Veloserviss*, C-47/16, EU:C:2017:220, 39 ir 43 punktus).

85 Taigi, minėti principai taip pat taikomi esant tokiai situacijai, kaip nagrinėjama šioje pagrindinėje byloje, kai importuotojas neturi tiesioginių sutartinių santykių su prekių eksportuotoju, nes jis aptariamas prekes importuoja pagal su trečiuoju ūkio subjektu sudarytą platinimo sutartį.

86 Taigi importuotojas, kuris tokiomis aplinkybėmis nepasiteiravo kitos platinimo sutarties šalies dėl pagrindo, kuriuo remiantis buvo importuotos aptariamos prekės, kad patikrintų šioms prekėms išduoto „A formos“ kilmės sertifikato tikrumą, negali remtis teisėtais lūkesčiais, kaip tai suprantama pagal

Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktą, ir teigti, jog sąžiningas mokesčių mokėtojas, kaip tai suprantama pagal antrą sąlygą, nustatytą šio sprendimo 78 punkte primintoje jurisprudencijoje, pagal šią platinimo sutartį negalėjo pagrįstai nustatyti kompetentingų institucijų padarytos klaidos.

87 Atsižvelgiant į išdėstytus argumentus, į trečiąjį klausimą reikia atsakyti, kad Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktą reikia aiškinti taip, kad tai, jog importuotojas importavo prekes pagal platinimo sutartį, nedaro įtakos jo teisei pasiremti teisėtais lūkesčiais tokiomis pačiomis sąlygomis kaip ir importuotojui, kuris importavo tiesiogiai iš eksportuotojo įsigytas prekes, jeigu yra įvykdytos trys kumuliacinės sąlygos. Pirma, muitai neturi būti surinkti dėl pačių kompetentingų institucijų klaidos, antra, jų padarytos klaidos turi būti pagrįstai neįmanoma nustatyti sąžiningai veikiančiam apmokestinamajam asmeniui, be to, šis turi būti laikęsis visų galiojančių teisės aktų nuostatų, susijusių su jo muitinės deklaracijos pateikimu. Šiuo tikslu toks importuotojas privalo imtis būtinų priemonių, kad apsisaugotų nuo išieškojimo išleidus prekes rizikos, ypač tada, kai jis iš kito asmens, su kuriuo siekia sudaryti platinimo sutartį arba po jos sudarymo, siekia gauti įrodymų, patvirtinančių, kad šioms prekėms „A formos“ kilmės sertifikatas buvo tikrai išduotas. Pagal šią nuostatą teisėtų lūkesčių neatsiranda, be kita ko, tuomet, kai importuotojas, nors ir turėdamas akivaizdžių priežasčių abejoti dėl „A formos“ kilmės sertifikato tikrumo, nepasiteiravo minėtos sutarties šalies dėl šio sertifikato išdavimo aplinkybių, kad patikrintų, ar tos abejonės pagrįstos.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

88 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (šeštoji kolegija) nusprendžia:

1. **1992 m. spalio 12 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą, iš dalies pakeisto 2000 m. lapkričio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 2700/2000, 217 straipsnio 1 dalis ir 220 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinamos taip, kad muitų išieškojimo išleidus prekes atveju valstybės valdžios institucijos nustatyta privalomų mokėti muitų suma laikoma įtraukta į apskaitą, jeigu muitinės tarnybos įtraukia šią sumą į apskaitos registrus arba į bet kurias kitas jiems lygiavertes duomenų laikmenas, neatsižvelgdamos į tai, kad valstybės valdžios institucijos sprendimas dėl muitų įtraukimo į apskaitą arba sprendimas dėl įpareigojimo sumokėti muitus apskundžiamas administracine ar teismine tvarka.**

2. **Reglamento Nr. 2913/92, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 2700/2000, 220 straipsnio 2 dalies b punktas, taip pat 236, 239 ir 243 straipsniai turi būti aiškinamai taip, kad apskundus administracine ar teismine tvarka, kaip tai suprantama pagal Reglamentą Nr. 2913/92, iš dalies pakeistą Reglamentu Nr. 2700/2000, mokesčių administratoriaus sprendimą įtraukti importo muitus į apskaitą išleidus prekes arba sprendimą dėl importuotojo įpareigojimo sumokėti muitus, pastarasis gali pasiremti teisėtais lūkesčiais pagal minėto reglamento, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 2700/2000, 220 straipsnio 2 dalies b punktą, kad papriešta rautų importo muitų įtraukimui į apskaitą išleidus prekes, nesvarbu, ar importuotojas pateikė prašymą atsisakyti išieškoti muitus arba juos grąžinti pagal šio reglamento, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 2700/2000, 236 ir 239 straipsniuose numatytą procedūrą.**

3. **1993 m. liepos 2 d. Komisijos reglamento (EEB) Nr. 2454/93, išdėstančio Tarybos reglamento Nr. 2913/92 įgyvendinimo nuostatas, iš dalies pakeisto 2003 m. liepos 25 d. Komisijos reglamentu (EB) Nr. 1335/2000, 869 straipsnio b punktą reikia aiškinti taip, kad, nesant**

Komisijos sprendimo arba procedūros, kaip tai suprantama pagal šio reglamento, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 1335/2003, 871 straipsnio 2 dalį, esant tokiai situacijai, kaip nagrinėjama šioje pagrindinėje byloje, muitinės tarnybos pačios negali priimti sprendimo neįtraukti nesumokėtų muitų į apskaitą išleidus prekes, manydamos, kad sąlygomis, kurioms esant galima remtis teisėtais lūkesčiais pagal Reglamento Nr. 2913/92, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 2700/2000, 220 straipsnio 2 dalies b punktą, yra įvykdytos; be to, šios tarnybos privalo perduoti klausimo nagrinėjimą Komisijai arba kai mano, jog Komisija padarė klaidą, kaip tai suprantama pagal minėtą Tarybos reglamento Nr. 2913/92, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 2700/2000, nuostatą, arba kai pagrindinės bylos aplinkybės susijusios su Europos Sąjungos tyrimo rezultatais, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 2454/93, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 1335/2003, 871 straipsnio 1 dalies antrą įtrauką, arba kai pagrindinėje byloje aptariama muitų suma yra 500 000 eurų ar didesnė.

4. **Tarybos reglamento Nr. 2913/92, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 2700/2000, 220 straipsnio 2 dalies b punktas turi būti aiškinamas taip, kad Europos kovos su sukčiavimu tarnybos (OLAF) tyrimo ataskaitoje esantys duomenys, susiję su eksportuojančios valstybės muitinės tarnybų ir eksportuotojo veiksmais, yra nurodyti tarp įrodymų, į kuriuos reikia atsižvelgti siekiant nustatyti, ar įvykdytos sąlygos, kuriomis importuotojas gali remtis teisėtais lūkesčiais. Vis dėlto tiek, kiek paaiškėja, kad tyrimo ataskaita, atsižvelgiant į joje pateiktus duomenis, yra nepakankama siekiant aiškiai teisiškai nustatyti, ar šios sąlygos buvo iš tiesų įvykdytos visais aspektais (tai turi įvertinti nacionalinis teismas), muitinės tarnybos gali būti laikomos įpareigotos šiuo tikslu pateikti papildomų įrodymų, ypač atliekant tikrinimą išleidus prekes.**

5. **Tarybos reglamento Nr. 2913/92, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 2700/2000, 220 straipsnio 2 dalies b punktas turi būti aiškinamas taip, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, atsižvelgdamas į visas konkrečias pagrindinės bylos aplinkybes, pirmiausia – į šiuo tikslu pagrindinės bylos šalių pateiktus įrodymus, turi įvertinti, ar įvykdytos sąlygos, kuriomis importuotojas vadovaudamasis šia nuostata gali remtis teisėtais lūkesčiais. Siekiant atlikti šį vertinimą tikrinant išleidus prekes gauti duomenys nėra svarbesni už tuos, kurie pateikiami Europos kovos su sukčiavimu tarnybos (OLAF) tyrimo ataskaitoje.**

6. **Reglamento Nr. 2454/93, iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 1335/2003, 875 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad valstybei narei, esant Komisijos nurodytoms aplinkybėms, yra privalomi jos pagal šio reglamento, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 1335/2003, 873 straipsnį dėl kitos valstybės narės priimtame sprendime atlikti vertinimai, kai nustatoma faktų ir teisės normų, kuriomis pagrįstas minėtas sprendimas, atitiktis – tai turi įvertinti jos valdžios institucijos ir teismai, pirmiausia atsižvelgdami į Europos kovos su sukčiavimu tarnybos (OLAF) tyrimo ataskaitoje esančią informaciją dėl eksportuotojo ir eksporto valstybės muitinės tarnybų veiksmų, kuria remiantis buvo priimtas šis sprendimas.**

7. **Reglamento Nr. 2913/92, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 2700/2000, 220 straipsnio 2 dalies b punktas ir Reglamento Nr. 2454/93, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 1335/2003, 875 straipsnis turi būti aiškinami taip, kad muitinės tarnybos gali atlikti bet kurį tikrinimą išleidus prekes, kurį laiko būtinu, ir panaudoti tikrinant gautą informaciją, tiek siekdamos patikrinti, ar įvykdytos sąlygos, kuriomis importuotojas gali remtis teisėtais lūkesčiais pagal Reglamento Nr. 2913/92, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 2700/2000, 220 straipsnio 2 dalies b punktą, tiek nustatydamos, ar atvejis, dėl kurio į jas kreiptasi, yra panašus, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 2454/93, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 1335/2003, 875 straipsnį, į atvejį, dėl kurio pagal Reglamento Nr. 2454/93, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 1335/2003, 873 straipsnį Komisija priėmė sprendimą neįtraukti muitų į apskaitą.**

8. **Reglamento Nr. 2913/92, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 2700/2000, 220 straipsnio 2 dalies b punktas turi būti aiškinamas taip, kad tai, jog importuotojas importavo prekes pagal platinimo sutartį, nedaro įtakos jo teisei pasiremti teisėtais lūkesčiais tokiomis pačiomis sąlygomis kaip ir importuotojui, kuris importavo tiesiogiai iš eksportuotojo įsigytas prekes, jeigu yra įvykdytos trys kumuliacinės sąlygos. Pirmiausia, muitai neturi būti surinkti dėl pačių kompetentingų institucijų klaidos, antra, jų padarytos klaidos turi būti pagrįstai neįmanoma nustatyti sąžiningai veikiančiam apmokestinamajam asmeniui, be to, pastarasis turi būti laikęsis visų galiojančių teisės aktų nuostatų, susijusių su jo muitinės deklaracijos pateikimu. Šiuo tikslu toks importuotojas privalo imtis būtinų priemonių, kad apsisaugotų nuo išieškojimo išleidus prekes rizikos, ypač tada, kai jis iš kito asmens, su kuriuo siekia sudaryti platinimo sutartį arba po jos sudarymo, siekia gauti įrodymų, patvirtinančių, kad šioms prekėms „A formos“ kilmės sertifikatas buvo tikrai išduotas. Pagal šią nuostatą teisėtų lūkesčių neatsiranda, be kita ko, kai importuotojas, nors ir turėdamas akivaizdžių priežasčių abejoti dėl „A formos“ kilmės sertifikato tikrumo, pasinaudodamas visomis turimomis galimybėmis neišsiaiškino šio sertifikato išdavimo aplinkybių, kad patikrintų, ar tos abejonės pagrįstos.**

Parašai.